

ὁποῖος μετὰ πολλοὺς λόγους σημαίνει τὸν κώδωνα, προσκαλεῖ τὸν Ἰάκωβον Σπάριας (Jem Spyers)—ὁ Σπάριας ἦτο ἀστυνομικὸς υπάλληλος δραστηριώτατος—καὶ τῷ λέγει νὰ τρέξῃ νὰ βοηθήσῃ τὸν κύριον Τσίγκουηντ πρὸς σύλληψιν τοῦ κλέπτου. «Θὰ πιστεύσητε, Σπάριας, εἶπεν ὁ Τσίγκουηντ, ὅτι τὸν εἶδα χθὲς τὸ πρωῖ νὰ περάσῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πόρταν μου;—Καὶ διατί δὲν τὸν ἄρπαξες ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἀμέσως; ἠρώτησεν ὁ Σπάριας.

»—Ἐτρόμαξα τόσῳ πολὺ, ὥστε πιστεύω ὅτι ἠμποροῦσε κάνεις νὰ με σκοτώσῃ μὲ ἓν πτερὸν, ἀπεκρίθη ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἄνθρωπος· ἀλλὰ τὸν ἔχομεν εἰς τὸ χέρι μας, διότι τὸν εἶδον καὶ τὸ βράδυ νὰ περάσῃ μεταξὺ τῶν δέκα καὶ τῶν ἑνδεκα τῆς νυκτός.»

»Ἀμέσως ὁ Σπάριας λαμβάνει ἓν καθαρὸν ὑποκάμισον καὶ ἓν κτένιον, διὰ νὰ ἔχῃ νὰλλάξῃ καθ' ἣν περίπτωσιν ἤθελεν ἀπουσιάσει ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, ἀναχωρεῖ, καὶ ὑπάγει καὶ παραφυλάττει εἰς ἓν παράθυρον τοῦ καπηλείου, ὀπίσω ἀπὸ ἓν μικρὸν κόκκινον παραπέσασμα, φορῶν καὶ τὸν πῖλόν του καὶ ἑτοιμὸς νὰ ἐφορμήσῃ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ κατὰ τοῦ κλέπτου· ἴστατο ἐκεῖ, τὴν ἑσπέραν ὄλην, καπνίζων τὴν πίπαν του, ὅταν αἴφνης ἀκούει τὸν Τσίγκουηντ νὰ φωνάζῃ· «Νὰ τος! κλέπτης! φονιάς!» Ὁ Ἰάκωβος Σπάριας ὄρμα ἔξω, καὶ βλέπει τὸν Τσίγκουηντ νὰ τρέχῃ εἰς τὰ τέσσαρα, φωνάζων μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. Ἀκολουθεῖ αὐτὸν, συναθροίζεται κόσμος, καὶ ὅλοι κραυγάζουσι, «Κλέπτης! κλέπτης!» Ὁ Τσίγκουηντ ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, ὡς ἀν δαιμονισμένος. Ὁ Σπάριας τὸν χάνει πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ στρίψιμον ἐνὸς δρόμου, τὸν καταφθαίνει ἀμέσως κατόπιν, βλέπει πολλοὺς ἀνθρώπους συναθροισμένους, ὄρμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν καὶ φωνάζει· «Ποῦ εἶναι ὁ κλέπτης;—Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, λέγει ὁ Τσίγκουηντ, μοῦ ἐξέφυγε καὶ πάλιν!»

»Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι οὐδαμοῦ κατώρθωσαν νὰ τον ἀνεύρωσι καὶ ἐπανήλθον εἰς τὸ καπηλεῖον. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωῖ ὁ Σπάριας τοποθετεῖται εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, παραφυλάττων νὰ ἴδῃ πότε θὰ διέλθῃ ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, μὲ τὸ μαῦρον ἔμπλαστρον εἰς τὸν ὀφθαλμόν· ἀλλ' ὅτε ἐκάθησε νὰναπαυθῇ ὀλίγον ἀκούει τὸν Τσίγκουηντ, ὁ ὁποῖος ἤρχισε πάλιν τὰς φωνὰς «Κλέπτης! κλέπτης!» καὶ ὁ ὁποῖος τὸ ἔβαλε ἔς τὰ πόδια. Ὁ Σπάριας τρέχει κατόπιν του, κάμνει διπλάσιον δρόμον ἀπὸ τὴν προτεραίαν, ἀλλὰ κλέπτης οὐδ' ἐφάνη. Ἡ αὐτὴ σκηνὴ ἐγένετο καὶ μίαν ἢ δύο φορὰς ἀκόμη. Οἱ γείτονες ἔλεγον, ἄλλοι μὲν πῶς ὁ διάβολος ἔκλεψε τὸν Τσίγκουηντ καὶ ἤρχετο διὰ νὰ τον σκάζῃ, καὶ ἄλλοι πῶς ὁ ταλαίπωρος Τσίγκουηντ παρεφρόνησεν ἀπὸ τὴν λύπην του.

— Ἄλλ' ὁ Ἰάκωβος Σπάριας τί λέγει; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός, ὅστις εἶχεν ἐπανέλθει.

— Πολὺν καιρὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Μπλάδερς, ὁ Ἰάκωβος Σπάριας δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ το δεικνύῃ ἐπρόσεχε πολὺ εἰς ὅ,τι συνέβαινε γύρω του, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι εἰζέυρε κάλλιστα τὸ ἐπάγγελμά του. Μίαν ὅμως ἡμέραν, πλησιάζει εἰς τὸ λογιστήριον τοῦ Τσίγκουηντ, ἀνοίγει τὴν ταμβακοθήκην του καὶ λέγει· «Τσίγκουηντ, εὔρον τὸν κλέπτην. — Τὸν εὔρετε; ἀποκρίνεται ὁ Τσίγκουηντ· ὦ, ἀγαπητέ μου Σπάριας, ἄς ἐκδικηθῶ καὶ ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος· ποῦ εἶναι αὐτός; ὁ κακοῦργος;— Ἐλα δά, εἶπεν ὁ Σπάριας προσφέρων αὐτῷ μίαν πρέζαν, ἀρκετὰ ἔπαιξες τὴν κωμωδίαν ἕως ἐδῶ· σὺ ὁ ἴδιος ἔκλεψες τὸν ἑαυτὸν σου!»

»Καὶ αὐτὸ ἦτο ἀλήθεια, διότι τοιοῦτοτρόπως ἔλαβεν ἀρκετὰ σπουδαῖον ποσὸν καὶ ὁ δόλος δὲν θάνεκαλύπτετο, ἐὰν ὁ Τσίγκουηντ ἐδείκνυεν ὀλιγώτερον ζῆλον νὰ τον ἀποκρύψῃ.—Εἶναι ἀρκούντως περίεργον, ἦ ὄχι; εἶπεν ὁ κύριος Μπλάδερς, ἀποθεῖς τὸ ποτήριον καὶ παίζων μὲ τὰς χειροπέδας.

— Ἀστειότατον πράγματι, παρετήρησεν ὁ ἱατρός· τώρα, ἀν ἀγαπάτε, ἀναβαίνομεν ἐπάνω.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, σέρ,» ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπλάδερς. Καὶ ἀμφότεροι οἱ ἀστυνομικοὶ υπάλληλοι ἠκολούθησαν τὸν κύριον Λόσπερν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ὀλιβερ, ἡγουμένου τοῦ Τζάιλς, ὅστις ἐφώτιζεν αὐτούς.

Ὁ Ὀλιβερ ἐκοιμάτο· ἦτο χειρότερα καὶ ὁ πυρετός του εἶχε διπλασιασθῆ. Τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἱατροῦ, κατώρθωσε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἔβλεπε δὲ τοὺς νεοελθόντας, μὴδὲν ἑνωῶν τῶν περὶ αὐτῶν γινομένων, ἐφαίνετο δὲ λησμονήσας ὀλοτελῶς τὰ παρελθόντα καὶ τὸ μέρος ἐν ᾧ εὗρίσκετο ἄγνοων.

«Ἴδου, εἶπεν ὁ κύριος Λόσπερν, ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὀμιλῶν, ἀν καὶ μετὰ τινος ζωηρότητος, ἰδοὺ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπλήγωσαν ἐδῶ πλησίον, διότι ἐπάδησεν ὡς παιδί ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν κῆπον τοῦ κυρίου. . . πῶς τὸν λέγουσιν αὐτόν; ἐδῶ ὅπισθεν. . . καὶ ἦλθε σήμερον ἐδῶ διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, καὶ πάραυτα συνελήφθη ἀπὸ τὸν νοσημονέστατον κύριον ὅπου μᾶς φωτίζει, ὅστις ἐξέθεσεν εἰς σπουδαῖον κίνδυνον τὴν ζωὴν τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ παιδίου, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου δύναμαι νὰ πιστοποιήσω.»

Οἱ κύριοι Μπλάδερς καὶ Ντάφ ἐκύτταζαν τὸν κύριον Τζάιλς, ὅστις ἐν ἀμηχανίᾳ ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε τὸν Ὀλιβερ, εἶτα τὸν κύριον Λόσπερν, ἀναυδος καὶ καταπεφοβισμένος.

«Δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ το ἀρνηθῆτε, ὑποθέτω; εἶπεν ὁ ἱατρός, κατακλίνων ἡσύχως τὸν Ὀλιβερ.

— Ὅλα τὰ ἔκανα μὲ. . . μὲ καλὸν σκοπὸν, ἀπεκρίνατο ὁ Τζάιλς. Ἐνομίζα μὲ βεβαιό-

τητα πῶς αὐτὸ ἦτο τὸ περι οὗ ὁ λόγος παιδίου· ἀλλέως δὲν θὰ τὸ ἐπείραζα καθόλου· δὲν εἶμαι ἐγὼ σκληρόκαρδος, σέρ!

— Ποῖον παιδίον ἐνομίζετε ὅτι ἦτο; ἠρώτησεν ὁ κύριος Ντάφ.

— Τὸ παιδίον ἐνὸς τῶν κλεπτῶν, ἀπεκρίνατο ὁ Τζάιλς. Εἶχον ἓνα μαζί των, δι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

— Καὶ ποῖαν γνώμην ἔχετε τώρα; ἠρώτησεν ὁ Μπλάδερς.

— Τώρα; ἡ γνώμη μου; εἶπεν ὁ Τζάιλς, ἰδὼν τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον μετὰ φόβου καὶ τρόμου.

— Νομίζεις ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί τῶν κλεπτῶν, ἀνόητε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μπλάδερς.

— Δὲν εἰξεύρω τί νὰ στοχασθῶ εἰς τὴν ψυχὴν μου, δὲν ἠξεύρω, εἶπεν ὁ Τζάιλς σφόδρα τεταραγμένος· δὲν ἠμπορῶ νὰ πάρω ὄρκον.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ποῖα εἶναι ἡ γνώμη σου; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μπλάδερς.

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπεκρίνατο ὁ ταλαίπωρος Τζάιλς, δὲν πιστεύω νὰ ἦναι αὐτὸ τὸ παιδί· εἶμαι βέβαιος σχεδὸν πῶς δὲν εἶναι αὐτό· εἰξεύρετε καλὰ πῶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἦναι αὐτό.

— Εἶναι μεθυσμένος ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, σέρ; ἠρώτησεν ὁ Μπλάδερς τὸν ἱατρὸν.

— Τί βλάξ, Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ Ντάφ, ἰδὼν τὸν Τζάιλ περιφρονητικῶς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συντόμου τούτου διαλόγου, ὁ κύριος Λόσμπερν ἐπεθεώρησε τὸν σφυγμὸν τοῦ ἀσθενοῦς· ἀκολούθως ἐγερεθεῖς τῆς ἔδρας ἐν ἧ ἐκάθητο πλησίον τῆς κλίνης, εἶπεν ὅτι, ἂν οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι εἶχον ἀκόμη ἀμφιβολίας τινὰς περὶ τοῦ πράγματος, καλὸν θὰ ἦτο ἴσως νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ νὰνακροῖνωσι τὸν Μπρίττλς.

Οὗτοι ἀπεδέξαντο τὴν πρότασιν καὶ μεταβάντες εἰς ἄλλο δωμάτιον, προσεκάλεσαν τὸν Μπρίττλς νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν των. Ὁ θεράπων ἔμως οὗτος διὰ τῶν ἀπαντήσεων του περιερίπλεξεν ἔτι μάλλον τὰ πράγματα· ἐπεσώρευσεν ἀντιφάσεις ἐπὶ ἀντιφάσεων, διεκήρυξεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰναγνωρίσῃ τὸ παιδίον τῶν κλεπτῶν, καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ παρουσιάζωσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· ὅτι ἐπίστευσε πῶς ἦτο ὁ Ὀλιβερ, διότι τὸ εἶπεν ὁ κύριος Τζάιλς· ἀλλ' ὅτι ὁ αὐτὸς κύριος Τζάιλς πρὸ πέντε λεπτῶν ὡμολόγει ἐν τῷ μαγευτικῷ, πῶς ἐφοβεῖτο πολὺ μῆπως χωρὶς νὰ το συλλογισθῇ ἔσπευσε νὰ εἶπῃ πράγματα μὴ βεβαιωμένα καλῶς.

Μεταξὺ ἄλλων εὐφυῶν εἰκασιῶν ἀνεκινήθη καὶ τὸ ζήτημα ἂν πράγματι ὁ κύριος Τζάιλς ἐπλήρωσέ τινα· ἐξήτασαν τὸ ἄλλο πιστόλιον καὶ εὗρον ὅτι ἦτο γεμισμένον μόνον μὲ πυρίτιδα καὶ ὀλίγα χαρτιά. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη μεγίστην ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν εἰς πάντας ἐκ-

τὸς τοῦ ἱατροῦ, ὅστις πρὸ δέκα λεπτῶν μόλις εἶχεν ἐξαγάγει τὴν σφαῖραν· ἀλλ' εἰς οὐδένα ἐνεποίησεν τοσαύτην ἐντύπωσιν, ὅσην εἰς τὸν κύριον Τζάιλς, ὅστις ἐπὶ πολλὰς ὥρας βασιανίζομενος ὑπὸ τῆς σκέψεως ὅτι ἐπλήρωσεν ἓνα τῶν ὁμοίων του, ἀνεκουφίσθη μεγάλως καὶ μετὰ ζέσεως ἠσπάσθη τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ πιστόλιον δὲν ἦτο γεμάτον. Τέλος οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, μὴ σκεπτόμενοι πλέον περὶ τοῦ Ὀλιβερ, κατέλιπον ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸν πάρεδρον τοῦ Τσέρτσου καὶ ἀπῆλθον, ὑποσχεθέντες νὰ ἐπανεέλθωσι τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν πρῶταν.

Τὴν πρῶταν τῆς ἐπομένης ἡμέρας διεδόθη ἡ φήμη ὅτι δύο ἄνδρες καὶ ἓν παιδίον, περὶ ὧν πολλὰ ὑπῆρχον ὑποψαίαι, συνελήφθησαν ἐν Κίγξτον. Πάραυτα οἱ κύριοι Μπλάδερς καὶ Ντάφ ἔτρεξαν ἐκεῖ. Ἐξετάσαντες δὲ τὸ πρᾶγμα ἀνεκάλυψαν ὅτι πᾶσαι αἱ ὑπόνοιαι ἐστηρίζοντο ἐπὶ ἐνὸς μόνον τεκμηρίου, ὅτι δηλαδὴ οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ὑποπτοὶ εὐρέθησαν κοιμώμενοι ἐν ὑπαίθρῳ ἐπὶ σωροῦ χόρτου· καὶ εἶναι μὲν ἀναμφιβόλως ἔγκλημα τοῦτο, μὴ συνεπαγόμενον ὅμως φυλάκισιν, οἱ δὲ ἀγγλικοὶ νόμοι, νόμοι φιλόανθρωποι καὶ ἐλεήμονες, ἐν ἑλλείψει ἄλλων τεκμηρίων τὴν ἐν ὑπαίθρῳ διανυκτέρευσιν ἐνὸς ἢ πλείονων ἀνθρώπων δὲν θεωροῦσιν ἐπαρκῆ ἀπόδειξιν ὅπως καταδικάσωσιν εἰς θανατικὴν ποινὴν αὐτοὺς ὡς ἐνόχους κλοπῆς διὰ ῥήξεως. Ὅθεν οἱ κύριοι Μπλάδερς καὶ Ντάφ ἐδέησε νὰπέλθωσιν ὡς ἤλθον.

Ἐν συντομίᾳ, μετὰ νεωτέρας ἐρεύνας καὶ μακρὰς διαπραγματεύσεις, ἐγένετο δεκτὸν ἡ κυρία Μαυιλάν καὶ ὁ κύριος Λόσμπερν νὰ ἐγγυηθῶσι περὶ τοῦ Ὀλιβερ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε καταζητηθῇ παρὰ τῆς δικαιοσύνης. Ὁ Μπλάδερς καὶ ὁ Ντάφ, φιλοδωρηθέντες μὲ ὀλίγας λίβρας στεργίνας, ἐπανῆλθον εἰς Λονδίνον, διαφωνοῦντες οὐκ ὀλίγον πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὰς γνώμας περὶ τῆς συμβάσεως ἀποπειράς. Σταθμίσαντες ἐμβριθῶς τὰ γεγονότα, ὁ μὲν Ντάφ ἔκλιεν εἰς τὴν γνώμην ὅτι τὴν ἀπόπειραν διέπραξεν ἡ συμφορὰ Πέτ, ὁ δὲ Μπλάδερς τὸν αὐτὸν ἔνοχον ταύτης ἐθεώρει τὸν περιλάλητον Κόνκυ Τσίγκουηντ.

Βαθμηδὸν ἡ κατάστασις τοῦ Ὀλιβερ ἐβεβλιωτοῦτο, διὰ δὲ τῶν φιλοστόργων φροντίδων τῆς κυρίας Μαυιλάν, τῆς Ῥόζας καὶ τοῦ ἐξαίρετου κυρίου Λόσμπερν, ἀνεκτῆσατο τὴν ὑγίειαν. Ἐὰν δεήσεις ἐνθερμοὶ καρδίας ἐκχειρίζουσης ἐξ εὐγνωμοσύνης εἰσκακῶνται ἐν τῷ οὐρανῷ—καὶ τίνες ἄλλαι δεήσεις μᾶλλον τούτων πρέπει νὰ εἰσκακῶνται;—αἱ εὐχαὶ τοῦ ὀρφανοῦ θὰ ἐπέσυραν τὴν εὐλογίαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν εὐεργετῶν του καὶ θὰ ἐνέπλησαν αὐτὴν γαλήνης καὶ εὐδαιμονίας.

*Ἐπιταὶ συνέχεται.

**Π

Ὁ σοφὸς βιβλιοφύλαξ τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου τοῦ Α', Δουβάλ, ἀπεκρίνετῶ πολλὰκις

εἰς τὰς γινομένας αὐτῷ ἐρωτήσεις· «δὲν ἤξεύρω». Ἀμαθής τις τῷ εἶπε ποτέ· «ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ σᾶς πληρώνει διὰ τὰ ἤξεύρετε». Ὁ αὐτοκράτωρ, ἀπεκρίθη μετριοφρόνως ὁ σοφός, μὲ πληρώνει δι' ὅ,τι ἤξεύρω· ἂν μ' ἐπλήρωνε δι' ὅ,τι δὲν ἤξεύρω, ὅλου τοῦ κράτους οἱ θησαυροὶ δὲν ἦθελον ἀρκεῖσι.»

Ἡ ἐπομένη ἀξιόλογος διατριβή, ἣν ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς «Ἠμέρας», ἐσταχυολογήθη ἐκ μακρᾶς πραγματείας «Περὶ φωνογράφου», δημοσιευθείσης πρὸ μικροῦ ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν Δύο Κόσμων». Σ. τ. Δ.

ΠΕΡΙ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΥ

Ὁ ἐπιστημονικὸς βίος τοῦ Νέου Κόσμου ἔχει τοῦτον τὸν εἰδικὸν χαρακτῆρα, ὅτι ἄγει πάντοτε εἰς σκοποὺς πρακτικοὺς καὶ ἀμέσους, ἐνῶ ἐν Εὐρώπῃ οἱ σοφοὶ σπανιότατα ἀσχολοῦνται εἰς ἀνακαλύψεις γενικῆς ὠφελείας. Νομίζουσιν ὅτι ἀτιμάζονται ἂν ἐκμεταλλευθῶσιν ἐμπορικῶς ἐπιστημονικὴν τινα ἀλήθειαν. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς λαὸς τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἔχει τοιαύτας προλήψεις. Κατεχόμενος ὑπὸ τῆς δίψης τοῦ πλοῦτου, τὰ πάντα νομίζει κεφάλαια ἐμπορίου, καὶ διὰ τοῦτο, πλὴν ὀλιγίστων τιῶν φυσιολόγων, δὲν ἔχει τὰ ἐπιδείξει κυρίως σοφούς, ἀλλὰ μόνον μηχανικοὺς καὶ ἐφευρετάς. Αἱ θεωρητικαὶ ἐπιτυχία ὀλίγην ἐντύπωσιν ἐμποιοῦσιν εἰς τὸν παραγωγικὸν τοῦτον λαόν. Κατῶρθωσέ τις ἐφευρέσιν τινα χρήσιμον, πάραυτα καταρτίζεται Ἑταιρία καὶ Ἐργοστάσιον καὶ ἄρχειται ἡ πώλησις. Ἐὰν πληθυνθῶσιν οἱ ἀγορασταί, ὁ ἐφευρετὴς εἶναι μέγας ἀνὴρ· ἂν τούναντίον, μετὰ μικρὸν εἶναι ἐντελῶς λησμονημένος.

Ὁ Θωμᾶς Ἔδισον εἶναι τὸ ἐπισημότερον παράδειγμα γονιμωτάτου ἐπιστήμονος, ὅστις οὐδέποτε ἠσχολήθη εἰς ἀφηρημένα ζητήματα. Προικισθεὶς διὰ πλουσιωτάτου μελετηρίου ὑπὸ τῆς κραταιοτάτης τηλεγραφικῆς Ἑταιρίας τῆς Ἀμερικῆς, ἐκτελεῖ διὰ τῆς γενναιοδωροῦ ἐκείνης χορηγίας τὰ πολυδαπανώτατα πειράματα, ἅτινα δὲν θὰ ἐτόλμων τὰ ἀναλάβωσι τὰ πρωτεύοντα πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης. Καὶ διὰ τοῦτο, μόλις τριακονταετῆς τὴν ἡλικίαν συνέδρασε ἤδη τὸ ὄνομά του μετ' ἐφευρέσεων, ὅσας δὲν θὰ ἠδύνατο τὰ παραγάγει οὔτε σύλλογος ὅλος ἐπιστημόνων. Ἡ τελευταία του ἐφεύρεσις, τὸ φωνόγραφον, θὰ ἤρκει καὶ μόνη τὰ δοξάσει τὸ ὄνομά του, ἐὰν δὲν προελάβον ἄλλαι παλιότεραι ἀνακαλύψεις.

Πρὸ τιῶν μηνῶν ἠγγέλθη ὅτι κατεσκευάζετο μηχανὴ τις ἱκανὴ τὰ ἀποτυπῶν τοὺς ἤχους τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς· ἡ πρόβρῃσις δ' ἐκείνη, ἣν πολλοὶ ἐκρίναν ἀδύνατον, σήμερον εἶναι γεγονός. Πολλοὶ ἰσχυροὶ διάνοιαι κατεγίνοντο συγχρόνως εἰς τὴν λύσιν τοῦ θελακτικοῦ τούτου προβλήματος· ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀπόκειται ἡ τιμὴ ὅτι πρώτη παρήγαγε τὸ πρῶτον, καὶ μόνον πρὸς ὄραν, φωνόγραφον. Εἶναι δὲ ἀδύνατον

τὰ φαντασθῆ τις μηχανήμα ἀπλοῦστερον τοῦ τοῦ Ἔδισον.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ὁ διάλογος εἶναι ἀκουστός διὰ μέσου λεπτοῦ τοίχου, τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ τοῖχος δονεῖται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς φωνῆς διὰ τοῦ ἀέρος. Αἱ δονήσεις μεταδίδονται εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον μέχρι τῶν ὧτων τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων ἀνθρώπων, οἵτινες οὕτως ἀντιλαμβάνονται τοῦ διαλόγου, τοῦ ἐκείθεν τοῦ διαφράγματος γινομένου. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι ἀρκεῖ μόνον ὁ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον περίπλοκος ρυθμὸς τῶν δονήσεων τοῦ τοίχου, ὅπως παραγάγῃ ἐπὶ τοῦ ἀκουστικοῦ συστήματος τὴν ἐντύπωσιν φράσεως ἐκστομισθείσης. Εἴτε αἱ δονήσεις παράγονται ἀμέσως ὑπὸ τῆς φωνῆς, ὡς συμβαίνει συνήθως, εἴτε ἐξ ὀργάνων καθαρῶς μηχανικῶν, τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ αὐτό· θὰ ἀκουσθῆ πάντοτε ἡ αὐτὴ ὁμιλία. Ὅσον λεπτότερον εἶναι τὸ διάφραγμα, ὅσον ἐλαστικώτερα ἡ ὕλη, ἐξ ἧς ἀποτελεῖται, καὶ ὅσον βραχυτέρη ἡ ἀπόστασις ἢ ἀπὸ τοῦ ὁμιλοῦντος προσώπου, τόσον εὐρύτερα ἔσται ἡ ἔκτασις τῶν δονήσεων. Ἐκ τούτου συμπεραίνει τις ὅτι τὸ συντελεστικώτατον εἶναι τὰ μεταχειρισθῆ μικρὰν μεμβράναν μεταλλίνην ἀσθενεστάτην τὸ πάχος. Καὶ τούτου δοθέντος, τὸ πρόβλημα εἶναι τὰ ἀποτυπωθῶσιν ἐπὶ κινήτης ἐπιφανείας αἱ δονήσεις τῆς φωνῆς καὶ ἐκ τῆς ἀποτυπώσεως ταύτης τὰ γίνῃ μετέπειτα ἡ τελεμένη ἀναβίωσις τῆς.

Αὕτη εἶναι ἡ μέθοδος· ἰδοὺ δὲ ποία ὑπῆρξεν ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογή. Ὁ Ἔδισον συνέλαβε τὴν ἀπλὴν ἰδέαν τὰ μεταχειρισθῆ τὴν ἐπιφανείαν οὐσίας σφυρηλατησίμου, τοῦ κασσιτέρου, πρὸς ἀποτύπωσιν τῶν κινήσεων γραφίδος ἐξαρτωμένης ἀπὸ τῆς ἠχητικῆς μεμβράνης. Ἐφ' ὅσον ἡ μεμβράνα ἠρμεῖ, ἡ ἀκωκὴ χαράσσει αὐλακὰ ἐλαφρὰ καὶ ὀμαλὴν ἐπὶ τοῦ φύλλου τοῦ κασσιτέρου. Ἀμα τις ὁμιλήσῃ, ἡ πλάξ δονεῖται καὶ ἡ αὐλαξ ρυτιδοῦται ὡς ἐκ τῶν ποικίλων ἐγχαράξεων τῆς γραφίδος ἐπὶ τοῦ κασσιτέρου. Τί ἀπαιτεῖται τώρα, ὅπως τὸ μηχανήμα ἐπαναλάβῃ τὴν οὕτως ἐγχαραχθεῖσαν φράσιν; Νὰ ἐπενέλθωσι τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν, τὴν κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ πειράματος. Νὰ δώσῃ τις εἰς τὴν σφυρηλατήσιμον ἐπιφανείαν τὴν αὐτὴν κίνησιν, ὥστε τὰ ἀναγκάσῃ τὴν γραφίδα τὰ διατρέξῃ τὴν αὐτὴν αὐλακὰ. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην θὰ ἀπαντήσῃ καθ' ὅδον ὅλας τὰς ἐσοχὰς καὶ ἐξοχὰς, ὅσας πρὸ μικροῦ ἐχάραξε· ἀναγκαιὸς δὲ θὰ καταπέσῃ ἐπὶ πάσης ἐσοχῆς καὶ θὰ ὑψωθῆ ἐπὶ πάσης ἐξοχῆς, τουτέστι θὰ ὑποστῇ ἐκ νέου τὰς αὐτὰς δονήσεις, ἅς ἀπετύπωσεν εἰς αὐτὴν ἡ φωνή. Ἡ μετὰ τῆς γραφίδος λοιπὸν συνδεδεμένη μεμβράνα θὰ ἠχῆσῃ, ὡς ἐὰν ὁμιλεῖ τις ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐπιφανείας τῆς! Γινώσκωμεν δὲ ὅτι ὁ ὅρος οὗτος ἀρκεῖ καὶ ὅτι ἡ

ἀκοή θὰ ἀντιληφθῆ τῶν φράσεων, αἵτινες ἀναποκρίνονται πρὸς τὰ χαράγματα.

Πρὸς εὐκολίαν τῶν πειραμάτων, τὸ κασιτέρινον φύλλον περιβάλλει κύλινδρον, ὅστις περιστρέφεται περὶ ἄξονα στηριζόμενον ἐπὶ δύο ῥάβδων. Ἡ γραφὴ φαίνεται ἐν σημείων τοῦ κυλίνδρου ὅταν δὲ οὗτος στραφῆ περὶ ἐκυτόν, εἴτε διὰ τῆς χειρὸς, εἴτε διὰ μηχανήματος ὠρολογίου, ἢ αὐτὰς ἢ διχραφομένη ἐπὶ τοῦ κασιτέρου ἔχει διεύθυνσιν λοξὴν· οὕτω δὲ μέγας ἀριθμὸς λέξεων δύναται νὰ γραφῆ ἄνευ διακοπῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου.

Τὸ ἀληθές εἰπεῖν, ἢ χρῆσις τοῦ φωνογράφου ἀπαιτεῖ τινα ἔξιν, καὶ ὅτε τὸ πρῶτον ἀποπειράται τις νὰ ἀκούσῃ τὴν ὁμιλίαν τοῦ μηχανήματος· εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἔχῃ μεγάλην δόσιν ὑπομονῆς καὶ πολλάκις νὰ καταλήξῃ εἰς ἀσημαντα ἀποτελέσματα. Αἱ σοβαραὶ καὶ ὀπωσοῦν ἡχηραὶ φωναὶ εἶναι αἱ εὐκολώτερον ἀποτυπούμεναι, καὶ ἐν προφέρῃ τις λέξεις τινὰς πλησίον τοῦ στομίου καὶ εἰς ὕψος στρατιωτικοῦ κελυθίου, ἢ ἐπιτυχία τοῦ πειράματος εἶναι σχεδὸν βεβαίαι. Αἱ συλλαβαί, ὧν τὸ χάραγμα εἶναι βαθύτερον καὶ ὧν ἡ ἐπανάληψις, φυσικῶς τῷ λόγῳ, εἶναι σαφεστέρα, εἶναι αἱ περιέχουσαι Ρ. Ἐκ τῶν φωνηέντων δὲν ἀποτυποῦνται πάντα ὁμοίως καθαρῶς. Τὸ Α καὶ τὸ Ω εἶναι τὰ μᾶλλον εὐδοκιμοῦντα· ἔπειτα δὲ τὸ ΟΥ καὶ τὸ ΑΙ. Ἀλλὰ τὸ γαλλικὸν U καὶ τὸ I φαίνονται ἐντελῶς ἐξαφανιζόμενα ἐν τῇ μεταδόσει ταύτῃ τοῦ ἤχου. Ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι αἱ παρατηρήσεις αὗται δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἀπόλυτοι κανόνες. Πολλάκις ἢ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον ἐπιτυχῆς ἐπανάληψις ἐνὸς φωνηέντος ἐξήρηται ἐκ τῆς συλλαβῆς, ἢς ἀποτελεῖ μέρος καὶ ἐκ τῆς φύσεως τοῦ προηγούμενου, ἢ ἐπομένου συμφώνου· Ἐκ τῶν συμφώνων τὸ Σ εἶναι βεβαίως τὸ ἤττον βεβαίως ἐγχαρττόμενον ἐπὶ τοῦ κασιτέρου, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τόσον εὐκόλως ἀνακληροῖ αὐτὸ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς φράσεως, ὥστε πολλάκις μένει ἀδιάγνωστος ἢ ἐξαφανισίς του. Ἀλλ' ὁ κ. Giffard εἶρε τρόπον ἀπλοῦστατον, ὅπως καταδείξῃ τὸ πρᾶγμα. Ἐκφωνεῖς ἐνώπιον τοῦ μηχανήματος τὸν περίφημον στίχον τῆς Ἀνδρομάχης

Pour qui sont ces serpens qui sifflent sur vos têtes?

Ἐπειτα ἐκφωνεῖς καὶ ἐκ δευτέρου τὸν αὐτὸν στίχον, φροντίζων νὰ παραλίπης τὰ Σ. Ὅταν τὸ φωνόγραφον ἐπαναλάβῃ τὰς δύο ταύτας ἐκφωνήσεις, εἶναι ἀδύνατον νὰ διακρίνῃς τὴν μίαν τῆς ἄλλης. Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει βεβαιότης ὅτι εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν δὲν ὑπάρχουσι τὰ Σ, ἔπεται ὅτι καὶ κατὰ τὴν πρώτην τὸ χάραγμα ὑπῆρξεν ὄλως ἀνεπαίσθητον.

Εἶναι ὄντως καταπληκτικὴ ἡ ἐντύπωσις, ἢν αἰσθάνεται τις, ὅταν τὸ πρῶτον ἀκούσῃ ὁμιλοῦν τὸ φωνόγραφον. Ἡ ξηρὰ ἐκείνη φωνή, τὸ ἐλα-

φρῶς μεταλλικὸν τοῦ ἤχου, τὸ ἔρρινον τοῦ τόνου, ταῦτα πάντα φαίνονται παρέχοντα παράδοξον ζῶν εἰς τὰ μηχανικὰ ἐκεῖνα ὄργανα. Νομίζει τις ὅτι σαρκαστικόν τι πνεῦμα τέρπεται ἐπαναλαμβάνον ὡς ἐν παροιδίᾳ ὅ,τι ἤκουσε.

Ἐφημερίς τις τοῦ Νεοβοράκου, ἀναγράφουσα ἐπίσκεψίν τινα εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ ἐφευρετοῦ προαγγέλλει κατὰ πόσους παραδόξους τρόπους δύναται νὰ χρησιμοποιηθῆ τὸ φωνόγραφον. Ὁ ὁμιλῶν εἶναι ὁ Ἐδισον.—«Τὸ μηχανήμα μου, λέγει, δύναται νὰ ἐκμάθῃ τὴν ἀνάγνωσιν εἰς τὰ παιδία καὶ ἐν γένει νὰ διδάσκη οἰανδῆποτε ὁμιλουμένην γλῶσσαν, ἄνευ τῆς βοηθείας διδασκάλου. Παρεχώρησα ἤδη εἰς μίαν Ἑταιρίαν τὸ προνόμιον τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης. Τὰ φωνόγραφα, ἅτινα πρόκειται νὰ ἀντικαταστήσωσι τοὺς δημοδιδασκάλους, φέρουσι ἐκ τῶν προτέρων ἐγκεχαρηγμένας ἐπὶ τοῦ μεταλλικοῦ φύλλου τὰς αὐλακας, τὰς ἀναποκρινόμενας εἰς πάντα τὰ φωνήεντα, τὰ σύμφωνα καὶ τὰς διφθόγγους. Ὅταν ὁ μαθητὴς θέλῃ νὰ ἀκούσῃ πῶς προφέρεται γράμμα τι τοῦ ἀλφαβήτου, τὸ Α φέρ' εἰπεῖν, πιεῖται κομβίον τι, ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένον τὸ γράμμα, καὶ πάραυτα τὸ μηχανήμα προφέρει τὸν ἤχον Α. Ἐὰν ὁ Στάνλεϋ, προστίθῃσιν ὁ Ἐδισον, εἶχε μετὰ τῶν ἄλλων ἐφοδίων του καὶ ἐν φωνόγραφον, ἐπιστρεφῶν θὰ μᾶς καθίστα καταληπτὰς τὰς διαφόρους διαλέκτους τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς. Ὅσάκις θὰ συνήντα νέον λαὸν, εὐκολον ἦτο νὰ καταπέσῃ ἕνα, ἢ καὶ πλείονας ἀνθρώπους, νὰ ὁμιλήσωσι πρὸς τὴν μεμβράναν καὶ νὰ διαφυλάξῃ οὕτως ἐς αἰὲν ἐκάστην τῶν συλλαβῶν.» Ἀναμφισβήτητον τῷ ὄντι εἶναι ὅτι καὶ διὰ μόνης τῆς βοηθείας τοῦ νῦν φωνογράφου, ὑπερ βεβαίως δὲν εἶναι ἀκόμη ὅσον γενήσεται τέλειον, θὰ διερωτίζοντο πολλὰ γλωσσικὰ ζητήματα, ἅλута εἰσέτι, ἐὰν τὸ θαυμασίον τοῦτο μηχανήμα ὑπῆρχεν ἀπ' αἰώνων. Θὰ νύξεύρομεν, ἐν παραδείγματι, πῶς προέφερον τὴν γλῶσσαν των οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Ἑλληνες. Διὰ τοῦτο ἡ φωνογραφία εἶναι δίκαιον νὰ ἀποτελέσῃ σπουδαῖον μέρος τῶν ἱστορικῶν καὶ ἐθνογραφικῶν μελετῶν. Εἶναι πολύτιμον συμπλήρωμα τῆς φωτογραφίας. Ἡ μὲν ὁμιλεῖ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, ἢ δὲ εἰς τὸ οὖς, καὶ ἀμφότεραι μετὰ τῶν αὐτῶν ἐγγυήσεων ἀπαραχαράκτου ἀκριθείας.

Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἄλλαι ἐφαρμογαί, αἵτινες εἰς ἡμᾶς, τοὺς μὴ Ἀμερικανούς, δύνανται νὰ φανῶσιν ὀλίγον πρόωροι. Ἄς ἀκούσωμεν καὶ πάλιν τὸν ἐφευρετὴν· «Ἀριστοτέλης τις περὶ τὴν ἀπαγγελίαν δύναται νὰ ἀναγνώσῃ ἐνώπιον τοῦ στομίου τοῦ μηχανήματος μου μυθιστόρημά τι τοῦ Δίκην, δίδων εἰς πᾶσαν φράσιν, εἰς πᾶσαν λέξιν τὸν πρέποντα τόνον. Πρὸς ζωηροτέραν παράστασιν, κατὰ τὴν ἀποτύπωσιν διαλόγων, δύναται τὰς ἀπαντήσεις τῶν ἀνδρῶν νὰ λέγῃ ἀ-

νήρ, τὰς τῶν γυναικῶν γυνή καὶ τὰς τῶν παιδίων παιδίον. Ὁλόκληρος ὁ τόμος μόλις καταλαμβάνει ἐπιφάνειαν κασιτέρου δέκα τετραγωνικῶν δακτύλων. Εὐκόλον εἶναι νὰ κατασκευασθῇ γαλβανοπλαστικόν τι μηχανήμα ἀνατυπῶν εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων τὸ εἰρημένον φύλλον μετ' ἐντελεστάτης ἀκριβείας. Ἐκαστον τῶν ἀντιτύπων τούτων ἔσται ἀληθῆς αὐτόματος ἀναγνώστῃς ἥδη δὲ σχηματίζεται ἐν Νεοβοράκω Ἑταιρία πρὸς ἐκμετάλλευσιν τοῦ νέου τούτου βιβλιοπωλικοῦ εἴδους.» Εἶναι περιέργον νὰ φαντασθῇ τις οἰκογένειαν συναθροισομένην τὴν ἐσπέραν περὶξ τοιοῦτου φωνογράφου ἀναγνωστικοῦ. Ὑπερέτριά τις στρέφει τὸν κύλινδρον καὶ πατήρ, μήτηρ, τέκνα ἀκούουσιν ἐν κατανύξει. Εἰς τὰ οὐσιώδη μέρη πάντες κρέμανται ἐκ τῆς ὀπῆς (ὀλίγου δεῖν ἔλεγον ἐκ τῶν χειλέων) τοῦ ὄργάνου. Τῇ ἀληθείᾳ, τίς θὰ ἔχῃ πλέον ὄρεξιν νὰ μανθάνῃ ἀνάγνωσιν! Ὅταν ἐνθυμηθῇ τις ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου εἰσάγονται καθ' ἑκατοντάδας μηχανικὰ κλειδοκύμβαλα, ἢ εἰκῶν αὕτη δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ καταστῇ μετὰ μικρὸν πραγματικῇ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ μηχανικὰ κλειδοκύμβαλα διατρέχουσι τὸν ἔσχατον κίνδυνον ὑπὸ τοῦ φωνογράφου. «Τὸ ὄργανόν μου, λέγει πάντοτε ὁ Ἐδισον, θὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ ἄσματα τῆς Πάττη καὶ τοῦ Κέλλογ καὶ δύναται τις νὰ διασκεδάσῃ ἀκούων μελόδραμα, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου του.» Οὐχὶ δὲ μόνον εἰς τοὺς ἀκροατάς, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς συνθέτας προτείνει ὁ Ἐδισον τὴν χρῆσιν τοῦ φωνογράφου. Παλλάκις συμφωνίαι τις, διελθούσα ὡς ἀστραπὴ διὰ τοῦ πνεύματός των, ἐκφεύγει τῆς μνήμης των, μέχρις οὗ προφθάσῃ νὰ τὴν σημειώσῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου. Ἀλλ' ἐὰν ἔχωσι πρόχειρον τὸ φωνόγραφον, δὲν διατρέχουσι πλέον τὸν αὐτὸν κίνδυνον, διότι δύνανται νὰ εἴπωσιν τὴν συμφωνίαν εἰς τὸ μηχανήμα καὶ νὰ καταστήσωσιν οὕτως αὐτὴν ἀνεξίτηλον.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ ὕψος ἐνὸς μουσικοῦ σημείου ἐξήρητται μόνον ἐκ τοῦ μείζονος ἢ ἐλάσσονος ἀριθμοῦ τῶν δονήσεων τῶν κατὰ δευτερόλεπτον. Εἶναι εὐκόλον νὰ χρησιμοποιηθῶμεν τὸν φυσικὸν τοῦτον νόμον, ὅπως ἐπιτύχωμεν παρὰ τοῦ φωνογράφου τὴν μεταβίβασιν μουσικῆς τινος φράσεως καθ' οἷον τόνον θέλομεν. Ἀρκεῖ, τῷ ὄντι, νὰ δώσωμεν ταχθεῖαν κίνησιν εἰς τὸν κύλινδρον, ὅπως μείζων ἀριθμὸς χαραγμάτων διέλθῃ ἐν δεδομένῳ χρόνῳ ὑπὸ τὴν αἰχμὴν τῆς γραφίδος. Τοῦναντίον, βραδεία κίνησις θὰ δονήσῃ τὴν μεμβράναν κατὰ διαλείμματα σχετικῶς ἀραιότερα. Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν, οἱ ἤχοι τοῦ ὄργάνου ἔσονται ὑψηλοί· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν μᾶλλον βαρεῖς. Αἱ παρατηρήσεις αὗται ἐξηγοῦσιν εὐκόλον τι καὶ κομψὸν πείραμα. Ἄς ψαλῆ πρὸς τὸ μηχανήμα ἄσμα τι ὑπὸ φωνῆς βαρυτόνου· ἔπειτα δὲ, ὅταν μέλλῃ νὰ ἐ-

παναλάβῃ τὸ ἄσμα τὸ μηχανήμα, ἄς δοθῇ μεγάλη ταχύτης εἰς τὴν περιστροφὴν τοῦ κυλίνδρου. Ἡ φωνὴ τοῦ βαρυτόνου θὰ μεταβληθῇ εἰς φωνὴν soprano. Τοῦναντίον, φωνὴ γυναικῶς δύναται νὰ μεταποιηθῇ εἰς φωνὴν ἀνδρῶς δι' ἀντιθέτου ἐκτελέσεως, ἐὰν δηλονότι περιστρέψῃ τις τὸ κασιτέρινον φύλλον ταχύτερον κατὰ τὴν ἐγγραφὴν, ἢ κατὰ τὴν ἐπανάληψιν. Ἴσως καὶ ἄλλαι τολμηρότεραι ἐφαρμογαὶ εἶναι δυναταί· ἀλλ' ἴσως πρέπει νὰ περιμένωμεν νέας τελειοποιήσεις παρὰ τοῦ εὐφυοῦς ἐφευρετοῦ, πρὶν παραδοθῶμεν εἰς τὰ δελαστικά ταῦτα ὄνειρα. Ὅπως ἔχει σήμερον, τὸ φωνόγραφον δύναται ἀναμφισβητήτως νὰ προικίζῃ διὰ φωνῆς τὰ παίγνια τῶν παιδίων, νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τὰ ὠρολόγια νὰ λέγωσι τὴν ὥραν, ἀντὶ νὰ τὴν σημαίνωσι, ὡς μέχρι τοῦδε· ἀλλὰ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς δὲν πρέπει νὰ υπερβῶμεν τὰ ὅρια ταῦτα.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ φωνογράφου, πολλοὶ ἐσκέφθησαν νὰ ἀντικαταστήσωσι δι' αὐτοῦ τοὺς στενογράφους τῶν Συνελεύσεων. Ἀτυχῶς ὅπως ἔχουσι σήμερον τὰ πράγματα διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις τὴν ἐγγάραξιν τῶν λέξεων, εἶναι ἀναγκαῖον νὰ προσεγγίσῃ τὰ χεῖλη πρὸς τὴν μεμβράναν· τοῦτο δὲ καθίστησιν ἀδύνατον πρὸς ὦραν τὴν ἐφαρμογὴν. Ἀλλ' εἶναι ἐνδεχόμεναι τελειοποιήσεις, δι' ὧν νὰ ἀποδειχθῇ κατορθωτὴ ἢ φωνοστενογραφία. Ἐκ τοῦ διδομένου δὲ τούτου ποῦ δυνάμεθα βαθμηδὸν νὰ καταντήσωμεν! Ἀνάκρισις τις ἐνόχου, φωνογραφουμένη οὕτω δὲν ἐπιτρέπει πλέον διάψευσιν τῶν ἄπαξ εἰρημένων, διότι ὁ κατηγορούμενος θὰ ἀκούῃ τὸν ἦχον αὐτὸν τῆς φωνῆς του. Αἱ τελευταῖαι θελήσεις ἀσθενοῦς καταβεβλημένου θὰ προσελάμβανον διὰ τοῦ φωνογράφου κύρος οἷον δὲν δύνανται νὰ δώσωσιν οἰαδήποτε ὑπογραφαὶ καὶ σφραγίδες.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Ἐδισον ἀναγκαῖον θὰ ἦτο νὰ ἐπραγματευθῶμεθα ὀπωσοῦν ἐκτενῶς καὶ περὶ τοῦ τηλεφώνου καὶ ἀεροφώνου, ἅτινα μετὰ τοῦ φωνογράφου ἀποτελοῦσιν εἰδός τι Τριάδος. Ἀλλ' ἡ περιγραφή τῶν μηχανημάτων τούτων ἀπαιτεῖ τεχνικὰς ἀναπτύξεις, αἵτινες οὔτε καταληπταὶ εἶναι εἰς τοὺς μὴ ἐιδικῶς σπουδάζοντας, οὔτε προσήκουσιν εἰς τὸ διηγηματικὸν ὕψος τῆς παρουσίας πραγματείας. Δύο μόνον λέξεις ἀρκοῦσιν, ὅπως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται γινώσκωσι περὶ τῶν τελευταίων τελειοποιήσεων τῆς ἐφηρμοσμένης ἐπιστήμης, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ γινώσκῃ τις, χωρὶς νὰ κοπιᾷ διδασκόμενος τὰς φυσικὰς ἀληθείας.

Περὶ τοῦ τηλεφώνου, τῆς υπερτάτης ταύτης τελειοποιήσεως τῆς ηλεκτρικῆς συγκοινωνίας, ἐγένετο ἥδη λόγος καὶ ὑπ' ἄλλων ἐφημερίδων καὶ τὸ μηχανήμα αὐτὸ εἶναι ἤδη εἰς πολλοὺς γνωστὸν, διότι ἐνιαχοῦ ἐδόθη ἀπὸ τινος εἰς δημοσίαν

χρήσιν. Διὰ τοῦ μηχανήματος τούτου, οὐχὶ πλέον ἢ θέλησις, ἀλλ' αὐτὴ ἡ φωνὴ μεταβιβάζεται εἰς μεγάλας ἀποστάσεις καὶ ἠκούσαμεν ἤδη ὅτι οἱ βασιλεῖς καὶ ὑπουργοὶ συνδιαλέγονται ἀπ' εὐθείας μετὰ τῶν ὑποδεστέρων ἀρχῶν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μεγαλοπόλεων εἰς τὸ ἄλλο. Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ ἄμεσος καὶ πρώτη χρησιμοποίησις· ἀλλὰ δι' ἐλαφρῶν τινῶν παραλλαγῶν ἐπετεύχθησαν καὶ ἄλλα ἐπιστημονικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ τηλεφῶνον ἔχει τόσην εὐαισθησίαν, ὥστε δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τὸ τελειότατον θερμόμετρον καὶ βαρόμετρον. Ὁ Ἐδισον δυσχυρίζεται ὅτι δύναται νὰ ἀκούσῃ σῶμά τι θερμαινόμενον, ἢ ψυχραίνόμενον. Ἄλλος τις σοφός, τελειοποιήσας τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Ἐδισον καὶ δημιουργήσας τὸ μικρόφωνον, ἀκούει, λέγει, διὰ τοῦ ἐργαλείου του τὰ πατήματα τῶν ἐλαφροτάτων ἐντόμων καὶ τοὺς κτύπους ὠρολογίου ὡς κτύπους σφύρας ἐπὶ ἄκμονος. Ὅτε ἀνέγνωμεν τὰς ὑπερβολὰς ταύτας ἐσέκθημεν ὅτι ἴσως ἤλθεν ὁ καιρὸς, καθ' ὃν θὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ παραμύθια τῶν τροφῶν μας, καὶ ὅτι θὰ ἀκούωμεν ἴσως νὰ φυτρῶνῃ τὸ χόρτον.

Τὸ ἀερόφωνον δὲν παρεδόθη μέχρι τοῦδε εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ δημοσίου· ἀλλὰ, καθ' ἃ λέγει ὁ αὐτὸς ἐφευρετής, ὅταν ἐντελῶς τελειοποιηθῇ, θὰ πολλαπλασιασθῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὴν σφοδρότητα τῶν ἤχων, οἵτινες δι' αὐτοῦ θὰ εσταδίδωνται εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὥστε γυμνὸν οὖς θὰ δύναται νὰ ἀντιληφθῇ αὐτῶν εἰς ἀπόστασιν πολλῶν χιλιομέτρων. Θέλετε νὰ ἀκούσετε τὰ πρακτικὰ ἀποτελέσματα καὶ τῆς ἐφεύρεσεως ταύτης; Οἱ συριγμοὶ τῶν σιδηροδρόμων καταργοῦνται. Ὁ μηχανικὸς ὁμιλεῖ ἀπλῶς ἐνώπιον τοῦ ἀεροφώνου καὶ ἐκάστη τῶν συλλαβῶν μετὰ τσαύτης ὁρμῆς ἐκσφενδονίζεται εἰς τὸν ἀέρα, ὥστε ἀντηχεῖ εἰς κύκλον μίαις λεύγας. Οἱ φάροι προικίζονται δι' ὁμοίων ἐργαλείων. Τὰ πλοῖα τὰ προσεγγίζοντα εἰς τὴν ἀκτὴν δύναται νὰ μάθωσιν ἀσφαλέστερον, ἢ διὰ συμβολικῶν φώτων, πάσας τὰς γεωγραφικὰς καὶ μετεωρολογικὰς πληροφορίας, ἃς τόσον περὶ πολλοῦ ποιοῦνται. Οἱ ῥήτορες θὰ δύναται νὰ ἐκφωνῶσι τοὺς λόγους τῶν ἐνώπιον μυριάδων ἀκροατῶν. Οἱ στρατηγοὶ δὲν ἔχουσι πλέον ἀνάγκην διαγγελέων, ὅπως μεταβιβάζωσι διαταγὰς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Διὰ μόνης τῆς φωνῆς δύναται νὰ δηγῶσι χιλιάδας ἀνθρώπων καὶ νὰ ἐκτελῶσι τὰ δυσκολώτατα στρατηγικὰ κινήματα ἄνευ ἀπωλείας πολυτίμου χρόνου.

Ἰδοὺ ὁποῖον μέλλον διανοίγουσιν ἐνώπιον ἡμῶν οἱ ῥιψοκίνδυνοι σκαπανεῖς τοῦ Νέου Κόσμου!

ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΤΟΥΡΚΩΝ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Α. Ritter sur Helle von Samo).

Οἱ Εὐρωπαῖοι διακονοῦσι τὴν ἀνάμνησιν τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου· οἱ Τοῦρκοι ἐορτάζουσι τὴν ἵδρυσιν τῆς στέγης.

Παρὰ τοῖς Τοῦρκοῖς ἡ γενεὶὰς εἶνε δεῖγμα ἀξιοπροπέας, παρὰ δὲ τοῖς Εὐρωπαίοις τοῦ ἀτημελήτου.

Ἡ ξύρησις τῆς κεφαλῆς παρὰ μὲν τοῖς Τοῦρκοῖς εἶνε ἔθος, τιμωρία δὲ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις.

Παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις θεωρεῖται ἀγενὲς τὸ νὰ εἰσέρχηται τις εἰς συναναστροφὴν κεκαλυμμένος τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνυπόδητος—ἐν δὲ τῇ Τουρκίᾳ δὲν εἶνε εὐπρεπὲς τὸ νὰ εἰσέρχηται τις εἰς δωμάτιον ἔχων ἀσκεπῆ τὴν κεφαλὴν καὶ μὴ φέρων ἐντελῶς καθαρὰν ὑπόδησιν.

Ὁ Εὐρωπαῖος κατηγορεῖ τὸν Τοῦρκον ὡς ἀκάθαρτον διότι φέρει εἰς τὸ στόμα τὸ κρέας ὡς καὶ τὸν ἄρτον διὰ τῆς χειρὸς—ὁ δὲ Τοῦρκος θεωρεῖ ἀντικειμένην εἰς τὴν καθαρότητα τὴν παράλειψιν τῆς πρὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ μετ' αὐτὸ ἀποπλύσεως τοῦ στόματος καὶ τῶν χειρῶν.

Παρὰ τοῖς Τοῦρκοῖς ἀφίνουσι γυμνὸν τὸν λαῖμόν καὶ τοὺς βραχίονας οἱ ἄνδρες, παρ' ἡμῖν δ' αἱ γυναῖκες.

Παρ' ἡμῖν οἱ μὲν ἄνδρες φοροῦσι σκοτεινὰ ἐνδύματα, αἱ δὲ γυναῖκες ἀνοικτόχρωμα· παρὰ δὲ τοῖς Τοῦρκοῖς συμβαίνει τὸ ἐναντίον.

Παρ' ἡμῖν σεμνὸν καὶ ἐντροπαλὸν εἶνε τὸ βλέμμα τῆς κυρίας, παρὰ δὲ τοῖς Τοῦρκοῖς τὸ τοῦ μεμορφωμένου ἀνδρός.

Ἐν Εὐρώπῃ δὲν δύναται ἡ κυρία νὰ ἐπισκεφθῇ κύριον—ἀλλ' ἐν Τουρκίᾳ ἐμπορεῖ. Ἐν Τουρκίᾳ δὲν δύναται κύριός τις νὰ ἐπισκεφθῇ κυρίαν, ἀλλ' ὅμως δύναται ἐν Εὐρώπῃ.

Ἐν Τουρκίᾳ ὑπάρχουσι κλίμακες τῆς κοινωνικῆς τάξεως ἄνευ προνομίων, ἐν δ' Εὐρώπῃ ὑπάρχουσι προνόμια ἄνευ ἀναλόγων κοινωνικῶν διαφορῶν.

Ἐν Εὐρώπῃ ὑπερακοντίζουσι τοὺς οἰκογενειακοὺς δεσμοὺς κοινωνικοὶ τύποι καὶ ἔθιμοταξίαι—ἐν δὲ τῇ Ἀνατολῇ ὑπερτερεῖ ἡ ἔθιμοτυπία τῆς συγγενείας τὴν τῆς κοινωνίας.

Ἐν Εὐρώπῃ ἀναφέρεται ὁ διδάσκαλος εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ πατρὸς, παρὰ δὲ τοῖς Τοῦρκοῖς ὀφείλει νὰ αναφερθῇ ὁ πατὴρ εἰς τὸ ὑψηλότερον κύρος καὶ τὴν εὐθύνην τοῦ διδασκάλου.

Τὰ παιδιά φέρονται παρὰ τοῖς Τοῦρκοῖς ὡς ἄνδρες, ἐν Εὐρώπῃ ἄνδρες φέρονται πολλάκις ὡς παιδιά. Οἱ Εὐρωπαῖοι θεωροῦσι τὸν χορὸν εὐπρεπῆ διασκέδασιν, ἐκεῖνοι δὲ ὡς ἀπρεπῆ ἀσχολίαν.

Ὁ μὲν Τοῦρκος θάπορῃσιν πῶς δύναται νὰ διεξαχθῇ ἡ κυβερνήσις ἐν διχογνωμίαις, ὁ δ' Εὐρωπαῖος δὲν θὰ πιστεύῃ ὅτι εἶναι δυνατὴ ἀνεξαρτησία ἄνευ ἀντιπολιτευσεως.

Ὁ Εὐρωπαῖος θὰ εὖρη ἑλλιπῆ τὴν δικαστικὴν διοίκησιν ἐν Τουρκίᾳ, ὁ δὲ Τοῦρκος θὰ θεωρήσῃ ἐν Εὐρώπῃ ἀδίκους τὰς βάσεις αὐτὰς τοῦ νόμου.

Ὁ πρῶτος θάπορῃσιν πῶς δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος ἄνευ νομομαθῶν, ὁ δὲ Τοῦρκος